

[Erik Eriksen.]

optaget af tanken om en teknisk udformning, noget i retning af den plan — talen er altså om planen vedrørende de syv. Det er jo en meget venlig måde at udtrykke sig på, og det gør heller ikke noget, når vi blot forstår det, for jeg tror, jeg er enig med den højtærede statsminister heri. Men jeg må alligevel på den givne foranledning have lov til at sige, at det i min gruppe og i langt, langt større kredse har vakt — og nu siger jeg altså noget mindre venligt — en lidt pinlig opmærksomhed, at den svenske regering med fuld støtte af de store oppositionspartier trods den handelspolitiske splittelse, der kan få så alvorlige følger for os, alligevel går så varmt ind for den britiske linje i dette spørgsmål. Jeg synes, det skal siges, for vi må jo være helt på det rene med, hvilke uhyre problemer der hermed rejses for danske varer, specielt for danske landbrugsvarer.

Men jeg skal ikke sige mere om disse ting. Jeg kan altså takke den højtærede minister for svaret. Den højtærede minister kender venstres syn på markedsproblemerne. Vi erkender, at vi ikke kan nå videre i den retning, vi ønsker, uden støtte fra den høje regering — det er en sag for sig — men den højtærede udenrigsminister skal også vide, at han har vor støtte i sine bestræbelser for at øve en indsats under de forhandlinger, der i øjeblikket finder sted i Stockholm, på linje med det, den højtærede statsminister gav udtryk for.

Og må jeg så endelig slutte med at sige et par ord til det ærede medlem hr. Niels Andersen. Jeg mener at være vidende om, at det ærede medlem hr. Poul Møller også har nogle bemærkninger at gøre til ham. Det ærede medlem var, som for øvrigt også den højtærede statsminister, inde på deponeringsordningen. Må jeg minde det ærede medlem om, at deponeringsordningen i sin tid førte dog til, at tekstilvarerne faldt gennemgående med et par og tyve procent. Det må det ærede medlem ikke glemme.

Må jeg minde det ærede medlem om noget andet, nemlig vort forslag om, at 10 pct. af forbruget af enhver vare frit skulle kunne indføres, således at vi begyndte på en afvikling af valutalovens hårde beskyttelse. Må jeg minde om det ærede medlems stilling ved den lejlighed. Det er f. eks.

sådan, at vi forbruger for et par hundrede millioner kroner skotøj og praktisk talt udelukker al import, idet vi kun indfører for nogle få millioner luksusfodtøj. Men ikke engang dette forslag om en beskedent liberalisering kunne det ærede medlem stemme for. Jeg skal slutte med at sige, at jeg tror ikke, det nytter det ærede medlem at lægge linjen an, som han gjorde i dag. Den holder ikke, ærede medlem!

Når man, som jeg har antydnet i formiddags, har haft den oplevelse at have den højtærede fiskeriminister til modkandidat, så har man fået oparbejdet en arkivsamling, som er ganske enestående i sin art. Det er ikke noget, man glemmer lige med det samme. Når man erindrer sig den højtærede fiskeriministers tale imod kornloven, imod kornetold og imod alt andet slemt på dette område, så kan der godt være brug for al den klogskab, som jeg af den højtærede statsministers tale forstår råder inden for den høje regering. Men det er det ene, det er fortid, og det er nu.

Var det ikke også en retsstatsminister, som før sin ophøjelse kaldte statens udlån til husmandsbrug for en samfundssulykke? Nu stemmer den højtærede minister pænt for det.

Eller man husker de voldsomme angreb på statens husholdningsråd. Den selvsamme retsstatsmand, som stillede forslag om nedlæggelse, har nu som minister æren af et levnedsmiddelinstitut til foreløbig godt en halv snes millioner ved siden af husholdningsrådet. For at gøre komikken fuldkommen har en anden retsstatsminister erklæret, at regeringen ikke har godtgjort, at der også var behov for et sådant institut. Jeg siger derfor til det ærede medlem hr. Niels Andersen: jeg troede virkelig engang, at disse retsstatsfolk var en værdifuld liberal islæt i dansk politik. Jeg har endog været så langt ude, at jeg over for venner og partifæller har hævdet, at disse folk i al deres gammeldags ensidighed var en god påmindelse for os andre, når vi en gang imellem var nødt til at svigte; men jeg må indrømme, at den tale kan jeg ikke holde i dag. Så stor en tro har jeg altså virkelig næret til retsforbundet.

Så kom den højtærede økonomiminister og sagde, at jeg skulle ikke være ked af det, for han nærede fortsat uændret venlige